

deres miljøeffekt. Regeringen, og det vil sige miljøministeren, har på ingen måde tilbagevist vores vurdering. Regeringen vil ikke svare på, hvad miljøeffekten er af tingene.

Der er en enkelt ting, som ministeren kan have ret i. Det er angående pcb, hvor vi er enige i, at den måde, som det endte på, hvor man også fik en retningslinje for bortskaffelsen af den, gjorde den lidt mere værd, end den ellers var.

Men regeringen og ministeren har ikke gjort sig nogen ulejlighed med at tilbagevise vores påstand. Det synes jeg er beklageligt. Regeringen burde have ressourcer til det og miljøministeren også.

I Enhedslisten mener vi derudover, at en reel vurdering af EU's miljøeffekt i Danmark nødvendigvis må se på:

1. Om EU-medlemskabet medfører miljøforbedringer, vi ikke selv ville have foretaget.
2. Om EU-medlemskabet medfører miljøforbedringer, som vi ellers ikke kunne få.
3. Om EU-medlemskabet blokerer for miljøforbedringer, vi ønsker foretaget.

Vedrørende punkt 1 er der mig bekendt ikke implementeret ét EU-direktiv med påstået positiv miljøeffekt, uden at der har været et klart flertal herfor i Folketinget. EU har således ikke presset Danmark til at gå længere, end vi selv i forvejen ville og kunne uden vort medlemskab af EU.

Vedrørende punkt 2: Man kan diskutere, hvorvidt EU's grænseværdier for bilers udledning af forurenende stoffer medfører en miljøforbedring, som vi ikke selv kunne skaffe os. Men den slags internationale aftaler behøver man i øvrigt ikke et EU til. Danmark kunne f.eks. lægge sig i baghjulet på Californien, der internationalt gennem mange år med held har lagt sig i spidsen for at presse bilindustrien.

Det er i øvrigt tankevækkende, at de enkelte delstater i USA – af alle lande – må gå meget længere på miljøområdet, end EU giver Danmark lov til.

Vedrørende punkt 3: Befolkningen og vi oplever gang på gang EU's snærende bånd, hvor direktiver og det indre marked blokerer for, at vi herhjemme må bruge almindelig sund fornuft og forbyde ting og sager, som vi simpelt hen ikke mener hører hjemme her i samfundet. Det drejer sig om tilsætningsstofferne i fødevarerne. Det drejer sig om kræftfremkaldende stoffer i legetøj til små børn. Det drejer sig om pesticider, som forurenere vort dyrebare grundvand, og om gensplejsede fødevarer, som ingen forbruger vil have.

Man kommer så fra regeringen og siger, at det passer slet ikke. Hvis der er risiko for liv og helbred eller for, at miljøet forurenes, ja, så kan vi til enhver tid skride ind, vil regeringen hævde. Ja tak, der er altså en verden til forskel på at skride ind for at forebygge en skade på mennesker eller miljø og så stoppe det, når vi kan bevise skadeeffekten.

Enhedslisten vil det første. Regeringen accepterer, at EU forlanger det sidste. Vi vil have, at det er forsigtighedsprincippet, som bruges. Regeringen accepterer, at EU forlanger beviser. Og det er faktisk det, det hele drejer sig om.

Skal Danmark have ret til f.eks. at forbyde et kemisk stof alene på grund af en mistanke om en skadevirkning, eller ganske enkelt fordi flertallet mener, at samfundet ikke har behov for stoffet?

Sådan var det tidligere, indtil begrebet handelshindring, tekniske foranstaltninger, via det indre marked blev en styrende faktor i Europas miljøpolitik.

I dag skal Folketinget og regeringen, selv om der er 100 pct. modstand, acceptere kemiske stoffer i vort samfund, medmindre vi videnskabeligt kan bevise, at de er skadelige for mennesker og miljø. Væk er forsigtighed og fornuft. Kun såkaldte videnskabelige data tæller. Og det er jo en håbløs kamp, hvor kemien breder sig hurtigere, end videnskabelige undersøgelser kan følge med. Det er det, der er situationen, og det er det, vi ønsker skal laves om. Danmark og dets befolkning skal have ret til at sige nej til miljøforringelserne.

Jeg vil gerne her over for miljøministeren rejse to spørgsmål. Det ene er spørgsmålet om dåseforbudet. Er miljøministeren ikke enig i, at netop EU's kompetence på det område gør, at et mindretal i det danske Folketing via EU kan få gennemført en ophævelse af vores dåseforbud med alle de miljøforringelser, som vi er enige om det indebærer?

Og lige netop, når det drejer sig om den sag, vil jeg gerne rejse spørgsmålet om videnskabelighed, for det hævdes jo med sådan en stor, flot bemærkning, at man er ved videnskabeligt at bevise og regne sig frem til med livscyklusanalyse, at aluminiumsdåsen måske kan konkurrere med vores returflasker.

Men det er jo ikke rigtigt. Ministeren har jo selv over for os på et samråd bekræftet, at netop når man går ned og vægter de enkelte faktorer i den analyse, så er det et politisk spørgsmål om, hvordan man vægter f.eks. nikkel i forhold til